ת"ר איזהו מת שיש לו רקב מת שנקבר ערום בארון של שיש או על גבי רצפה של אבנים זהו מת שיש לו רקב נקבר בכסותו בארון של עץ או על גבי רצפה של לבנים זהו מת שאין לו רקב אמר עולא אין רקב אלא הבא מן הבשר ומן הגידים ומן העצמות איתיביה רבא לעולא רקב הבא מן הבשר טהור הא מן העצם טמא ואע"ג דליכא בשר אימא הכי רקב הבא מן הבשר טהור עד שיש עצם בבשר הא ליכא גידים אי אפשר לבשר ולעצמות בלא גידים אמר רב שמואל בר אבא א"ר יוחנן שני מתים שקברן זה עם זה נעשו גלגלין זה לזה מתיב רב נתן רקב הבא מב' מתים טמא אמר רבא שקברו זה בפני עצמו וזה בפני עצמו והרקיבו ועמדו על מלא תרווד רקב אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן גזז שערו וקברו עמו נעשה לו גלגלין תנן התם כל שבמת טמא חוץ מן השינים והשער והצפורן ובשעת חיבורן כולן טמאין בעי חזקיה שערו העומד לגלח צפורן העומד ליגזז מאי מי אמרינן כל העומד ליגזז כגזוז דמי או דלמא השתא מיהא הא מחוברין וניפשוט ליה מדרבה בר בר חנה טעמא משום דגזז הא לא גזז לא הכי קאמר גזז הרי זה גלגלים לא גזז מיבעי ליה בעי ר' ירמיה רקב הבא מן העקב מהו כי גמרינן רקב הבא מכוליה מת אבל דאתי מן עקב לא או דלמא לא שנא ת"ש דתני ר' נתן ברבי אושעיא רקב הבא משני מתים טמא ואי ס"ד הבא מן העקב לא זיל הכא דלמא דרך עקב קאתי והכא דלמא דרך עקב קאתי אי דאירקיב כוליה מת וקאתי דרך עקב הכי נמי אלא הכא כגון דאירקיב חד אבר וקאתי דרך עקב מאי תיקו בעי רבי ירמיה עובר במעי אשה הוי גלגלים או לא כיון דאמר מר עובר ירך אמו הלכך גופה הוא ולא הוי גלגלין או דלמא כיון דסופו לצאת מיפרש פריש מינה ואת"ל עובר דסופו לצאת מיפרש פריש מינה

שכבת

איזהו מת שיש לו תורת רקב נקבר ערום כו'. אבל אם נקבר בכסותו אפי' בארון של שיש אין לו תורת רקב לפי שכסותו שנרקבת עמו נעשית לו תערובת ואנו אין לנו הלכה למשה מסיני שיהא רקב מטמא אלא רקב הבא מן המת עצמו בלא תערובת וכן אם נקבר בארון של עץ ואפי' ערום או על גבי רצפה של לבנים הואיל והארון של עץ והתבן של לבנים עשוין לירקב נעשין לו תערובות ואין לו תורת רקב: **נעשו גלגלים זה לזה.** נעשה כמי שנתערבו זה בזה ואין זה רקב גמור. גלגלין כלומר המגלגל זה לזה ונתערב זה עם זה וכשנתערב עמו כסות או רקבון אחר דמי ואפילו נקברו ערומים בארון של שיש הואיל דלא הוי רקב דמת אחד: **אמר רבא.** כי קתני התם דרקב הבא מב' מתים טמא כגון שקברו זה בפני עצמו וזה בפני עצמו והרקיבו כל אחד בפני עצמו ועמד על מלא תרווד רקב ממת זה חצי תרווד וממת זה חצי תרווד מצטרפין למלא תרווד הואיל ולא נעשו גלגלין זה לזה מתחילה בשעה שהרקיבו אבל היכא דנקברו זה עם זה לעולם אימא לך דנעשו גלגלין זה לזה ואין לו תורת רקב: **גזז שערו וקברו עמו נעשה לו גלגלין.** אבל כי לא גזז והניחו מחובר כמו שהוא לא נעשה לו גלגלין: **שערו העומד ליגזז.** קודם מיתה כגון שהכביד עליו שערו כגזוז דמי ונעשה לו גלגלין ואין לו רקב: **הא לא גזז לא.** ואע"ג דעומד ליגזז: **לא ה"ק גזז הוי גלגלין.** כלומר מדרבה בר בר חנה ליכא למשמע מידי דהא דרבה בר בר חנה אמר דכי גזז הוי גלגלין אבל לא גזז לא אמר ביה ולא מידי ואכתי תיבעי לך: **מן העקב.** מן מרגלותיו כלומר ממתניים ולמטה כי קאמר דמלא תרווד רקב טמא היכא דאתי מכוליה מת מכלפי גוייה שלמעלה דעיקר הגוף בו: **ואי ס"ד.** רקב הבא מן העקב לא הוי טמא כי בא משני מתים אמאי טמא להאי רקב [זיל] להכא איכא למימר דדילמא דרך עקב קאתי וכן נמי להכא גבי אידך מת דילמא דרך עקב קאתי ואין לו תורת רקב אלא מדלא אמר הכי ש"מ דרקב הבא מן העקב יש לו תורת רקב: **ה"ד אי דאירקיב כוליה מת.** כלומר לעולם אימא לך דרקב שבא מן העקב טהור והכי קבעינא מינך תרווד אי דאירקיב כוליה מת וההוא מלא [תרווד] רקב דשקלית מיניה אתא ליה דרך עקב עד כלפי הראש על פני כולו של מת הכי נמי דאיכא למיפשט מההיא דרב נתן בר אושעיא דהוי טמא אלא כי קא מיבעיא ליה הכא כגון דארקיב חד אבר וההוא אבר עצמו דארקיב אתא ליה דרך עקב בלבד והכי קמיבעיא לן מי אמרינן כי גמירי רקב כגון דאתי מכל גוף דמת אבל היכא דאתי מן עקב לחודיה לא או דלמא לא שנא:

שכבת

איזהו מת שיש לו רקב. מלא תרווד רקב1 מטמא באהל ונזיר מגלח עליו: **שנקבר** ערום בארון של שיש או על גבי רצפה של אבנים. שאינה נשחקת ואין להסתפק בעפר אחר כי אם ברקב גוף של מת: **נקבר** בכסותו ואפילו בארון של שיש או ערום בארון של עץ או על גבי רצפה של לבנים. שנוחות ליסחק וליכתש מאליהן: זהו מת שאין לו רקב. ואפילו לקח ארבע או חמש תרוודין מן רקב שלו שבודאי יש כאן מלא תרווד מגוף המת טהור כדאמרינן בפ' המפלת (נדה כז:) מה תחילתו דבר אחר נעשה לו גלגלין משמע דהא ליכא מאן דפליג שאם נתערב דבר אחר עמו בתחילתו אינו מטמא: **אמר** עולא אין רקב אלא הבא מן הבשר ומן הגידין ומן העצמות. מכולם צריך שיהא הרקב: **הא** מן העצם. לחוד טמא: **והא** ליכא גידין. ולא הוה מצי לשנויי דהכי קאמר ומן2 הבשר לחודיה טהור עד שיהא רקב עצם וגידין בהדי בשר דא"כ ליתני מן הבשר ועצם טהור ודייקינן עד דאיכא גידין בהדייהו: **א"א** לבשר ועצמות בלא גידים. ועולא שהזכיר גידים אצטריך לאפוקי נפל שלא נתקשרו אבריו בגידים ובריית' לא איירי בהכי אלא בולד נגמר: **שני** מתים שנקברו זה עם זה נעשו גלגלין זה לזה. ובפרק המפלת (שם כז:) גרסינן בכל הספרים גגילאן וגם בערוך פי' גלגלים עפר הוא שמעורב ממקום אחר לשון דבר המתגלגל ועוד פירש בערוך גלגלין קוטריימ"א בלע"ז דלא גמירי רקב אלא של מת אחד ולא שיש מת אחר מעורב בו: **מתיב** רב נתן רקב הבא משני מתים טמא. וקא ס"ד דמיירי שנקברו יחד: **ונרקבו** ועמדו על מלא תרווד. אחר שאכלן עש ולא נשאר בכל אחד אלא חצי תרווד וכיון שהיה כל אחד יחידי כשנקברו יש להן דין רקב ויש תימה למה נקט ועמדו על מלא תרווד רקב אחד שלא נשתייר3 וי"ל דלרבותא נקטיה [דאפילו] כי אין בשניהם אלא תרווד אחד דאיכא השתא רקב מן העקב אפ"ה הוי שיעור כתרווד4 דלקמן פשטינן מינה בעיא דרקב הבא מן העקב מהו דגם לפי הדיחוי שמעי' דמת דארקיב כוליה מיהא מצטרף רקב העקב לשאר רקבוית לתרווד: **תנן** התם במס' אהלות (פ"ג מ"ג) כל שבמת טמא וגם5 העור ופליגי בה בפ' דם נדה (נדה נה.) איכא למ"ד דרבנן ואיכא למ"ד דאורייתא: **חוץ** מן השינים והשער והצפורן. שטהורין אף מדרבנן: ובשעת חיבורן למת כולן טמאין. שהנוגע או מאהיל עליהם א]הוא נוגע או מאהיל על המת דהוו יד לטומאת המת: **בעי** חזקיה שערו העומד ליגזז מהו. מי הוי ב] [כשאר] חיבורין למת וטמא או כגזוז6 דמי ולא מטמא במת אף במחובר למת או דלמא מטמא בעודו מחובר בו ויש מפרשים דלענין גלגלין קא מיבעיא ליה כגזוז7 דמי ונעשה גלגלין או לא ומיהו [כפי'] קמא מסתברא דקאי אמתניתין דכל שבמת טמא: **טעמא** דגזז. אז הוי גלגלין הא לא גזז לא ומיירי בכל ענין אף מסער העומד ליגזז וקאמר דלא גזז דלא הוי גלגלין הכי נמי נימא דבשעת חיבורו טמא דהוי כגופו: **לא** גזז תיבעי לך. כלומר לרבה בר בר חנה גופיה קא מיבעיא ליה היכא דלא גזז ולהכי נקט גזז דבגזוז דוקא הוא דפשיטא ליה: **רקב** הבא מן העקב מהו. לפי שבעקבו של אדם יש בו עובי בשר שאין בו חיות ומיבעיא ליה אי גמירי ביה רקב או לא: **הבא** מכוליה מת. כלומר מכל הבשר שיש בו חיות: **רקב** הבא משני מתים טמא. ולעיל אוקמיה רבא כגון שעומד8 על מלא תרווד שלא נשאר משניהם כי אם מלא תרווד: ואי סלקא דעתך הבא מן העקב לא. כלומר (לא) שאינו מטמא: זיל הכא דלמא דרך עקב קאתי. כלומר שמא יש בו מן העקב ולהכי נקט דלמא שאין בזה [ודאי] דשמא מן העקב אכלן עש וזה הרקב נשאר מן שאר הגוף: היכי דמי. כלומר היכי הוי [בעיין] ודאי אי דארקיב כוליה מת ואתי דרך עקב ה"נ דיש לו רקב דבהכי איירי הא דתני רב נתן כשנרקב כל המת ונרקב גם העקב שיש בו דין רקב אלא [בעיין] היכא דארקיב חד אבר הרגל ואתי דרך העקב דאיכא למימר לפי שאין חיות בבשר העקב [מיהר] להרקיב9 בכי10 האי גוונא לא גמירי רקב: **עובר** במעי אשה מי הוי גלגלין. כשני מתים שקברן זה עם זה:

כיון

עין משפט נר מצוה

כה א מיי' פ"ז מהל' נזירות הלכה ג ופ"ג מהל' טומאת מת הלכה ד סמג עשין קכז:

כו ב ג מיי' פ"ז מהל' נזירות הלכה ד ופ"ג מהל' טומאת מת הלכה ה סמג עשין קכו:

[ד מיי' פ"ד מהל' טומאת מת הלכה ג]:

כז ה ו מיי' פ"ג מהל' טומאת מת הלכ' יג סמג עשין רלא:

כח ז מיי' שם הלכה ה ופ"ז מהל' נזירות הלכה ד:

מוסף רש"י

בארון של שיש וכו'. להשתא אין תערובת ברקבוביתו (נדה כז:). נקבר בכסותו. דאיכא רקבובית, או אפילו ערום בארון של עץ. דאיכא רקבובית, או על גבי רצפה של אבנים. שעפרן נמחה, זה מת שאין לו רקב. שאין רקב שלו מטמא, מפני דבר אחר המעורב בו (שם). עובר ירך אמו. והרי הוא כאחד מאבריה (חולין נח.).

מסורת הש"ס

א) נדה כז: תוספתא דאהלות פ"ב, ב) [עי' תוס' נדה כז: ד"ה למעוטי], ג) נ"א שמן, ד) נדה נה. אהלות פ"ג מ"ג, ה) [סנהדרין טו.], ו) ב"ק מז. חולין נח. תמורה לא., ז) נ"א דודאי, ח) [בערך גלגל ע' ובערך גגיליון],

נוסחת הריב"ן

א] רקב כולו: ב] שקברן: ג] דקברן: ד] (אבל כי כו' גלגלין) ליתא בכ"י: ה] זיל להכא לגבי חד מת איכא למימר: ו] דרקב הבא כו' תרווד דשקלית כו' מיבעי' לי כו' קא מיבעיא לי מי כו' או דלמא ל"ש תיקו הס"ד ואח"כ מה"ד מיפרש פריש מיניה ונעשה לו גלגלין הס"ד:

הגהות הב"ח

(א) גמ' מתיב רבי נתן ברבי אושעיא רקב הבא: (ב) שם דלמא דרך עקב קאתי היכי דמי אי דאירקיב: (ג) רש"י ד"ה נעשו וכו' עם זה וכמו שנתערב עמו כסות:

גליון הש"ס

גמ' בעי חזקיה שערו העומד לגלח. עי' גיטין דף לט ע"א:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] תוס' ד"ה חוץ וכו' או מאהיל עליהם הוא נוגע. תיבות הוא נוגע נמחקו ונ"ב הוי כנוגע: ב] ד"ה בעי וכו' מי הוי כשאר תיבת כשאר נמחק ונ"ב בשעת חיבורן וכו' כצ"ל:

הגהות התוספות

1. נ"ל כלומר שמלא תרווד רקב ממנו. 2. נ"ל מן. 3. נ"ל שלא נשתייר מהם יותר. 4. נ"ל שיעורו בתרווד. 5. נ"ל פי' וגם. 6. נ"ל מי הוי בשעת חיבורן למת כגזוז כו'. 7. נ"ל אי כגזוז. 8. נ"ל שעמדו. 9. גירסת הרא"ש ז"ל מיהר לרקוב והרקיב גם האבר שאצלו. 10. נ"ל ובכי.

פי' הרא"ש

איזהו מת שיש לו רקב. שמלא תרווד מעפר (רקבו ביתו) [רקב גופו] מטמא באהל נקבר בארון של שיש. שלא נתערב רקבון אחר בעפרו. אבל אם נקבר בכסותו או בארון של עץ או על גבי רצפה של (אבנים) [לבנים] אין לו דין רקב: אין רקב אלא הבא מן הבשר ומן הגידין ומן העצמות מכולם צריך שיהיה ברקב: הא מן העצם טמא אע"ג דליכא בשר. ולא מצי לשנויי דה"ק מן הבשר לבדו טהור עד שיהיה עמו עצמות וגידין דא"כ הול"ל מן הבשר ומן העצם טהור והוה דייקנא עד דאיכא גידים בהדייהו: אי אפשר לבשר ועצמות בלא גידים. ועולא שהזכיר גידים איצטרך לאפוקי נפל שלא נתקשרו איבריו זה לזה: [נעשו גלגלין זה לזה] בערוך גרס גלגילין ופי' עפר מעורב ממקום אחר לשון דבר שמתגלגל ועוד פי' גלגילין קונטריימא דלא גמירי רקב אלא במת שנקבר לבדו. והרקיבו ועמדו על מלא תרווד. שאכלו עש ולא נשאר בכל א' כי אם חצי תרווד. וצ"ע למה נקט שעמדו על מלא תרווד רקב ולא נשאר מהם יותר. תנן התם פ"ד דאהלות כל שבמת

פי' הרא"ש (המשך)

טמא ואף העור טמא איכא מאן דאמר מדרבנן. ואיכא מ"ד מדאורייתא: חוץ מן השינים והשער והצפורן. בפ' דם הנדה מפ' טעמא משום דבעי' דומיא דעצם מה עצם שנברא עמו ואין גזעו מחליף אף כל שנברא עמו ואין גזעו מחליף יצאו השינים שלא נבראו עמו יצאו שער וציפורן שאע"פ שנבראו עמו גזעו מחליף ובשעת חבורן הכל טמא והנוגע בהם כנוגע בבשר המת: בעי חזקיה שערו העומד ליגזז וכו' גבול היה להם לגידול שער מתי היה עומד ליגזז ומיבעיא ליה אי מטמא בשעת חבורן למת. וי"מ דמבעי ליה אם נעשה גלגילין כאילו היה גזוז וקברו עמו. ולא נהירא דא"כ אמאי מייתי הך מתני' דאהלות הכא. ותפשוט ליה מדרבה בב"ח טעמא דגזז וכו' משמע ליה דרבה בב"ח איירי בכל עניין אפי' עומד ליגזז וקאמר דוקא גזז. ולא גזוז תבעי לך לרבה בב"ח מיבעי ליה היכא דלא גזז ולהכי נקט גזז דבגזוז דוקא הוה פשיטא ליה: רקב מן העקב מהו לפי שיש בעקבו של אדם עובי בשר שאין בו חיות ולהכי מיבעי ליה אם רקבבותו מטמא שהוא אינו חשוב כגוף המת כי גמירי רקב הבא (מן שלא) [מכוליה] מת. כלומר שבא מן דבר שמת עם המת שבשעת מיתה מת הכל יחד אבל דאתי דרך עקב לא. לפי שמחיים הוי כבשר המת. רקב הבא מב' מתים טמא ואוקמה רבא לעיל כגון שעמדו על מלא תרווד שלא נשאר מב' כ"א מלא תרווד ואי ס"ד הבא מן העקב לא כלו' שאינו מטמא זיל להכא דלמא דרך עקב קאתי פי' למה טמא כלך לדרך זו ותאמר שמא מן העקב בא ולא תטמאנו ודאי והמאהיל עליו ונכנס למקדש או אכל קודש בשגגה מביא קרבן ושמא חולין בעזרה הוא. אי דארקיב כוליה מת ואתי דרך עקב ה"נ אם נרקב כל הגוף ונרקב גם העקב לא מבעיא ליה דודאי טמא אלא הכא כגון דארקיב חד אבר וקאתי דרך עקב. שעדיין לא נרקב שאר הגוף כ"א העקב ואותו אבר הסמוך לעקב ואיכא למימר לפי שאין חיות בעקב [מיהר] לרקוב והרקיב גם האבר שאצלו ובכה"ג לא גמירי רקב: עובר במעי אשה מי הוי גלגילין.

שכבת זרע במעי אשה מהו מי אמרי' כיון דלא איתצר כי גופה דמי או דלמא כיון דמעלמא קאתי לא בעי רב פפא פירשה מהו כיון דלא מקיימא בדלא אכלה חיותא הוא או דלמא הא נמי מעלמא אתי בעי רב אחא בריה דרב איקא עורו מהו בעי רב הונא בר מנוח כיחו וניעו מהו א"ל רב שמואל בר אחא לרב פפא ואי ס"ד כל הני דקאמר הוי גלגלין רקב דמטמא היכי משכחת לה דאשקייה מי דקלים וסכיא נשא ושלקו במי טבריא אמר אביי [א]נקטינן מת שטחנו אין לו רקב איבעיא להו טחנו וחזר והרקיב מהו מידי הוא טעמא אלא דאיכא בשר וגידים ועצמות והאיכא או דלמא כברייתו בעינן וליכא [ב]תיקו (א)תני עולא בר חנינא מת שחסר [ג]אין לו רקב [ד]ולא תפוסה [ה]ולא שכונת קברות מיתיבי [ו]לא אם אמרת במת שיש לו רוב ורובע או מלא תרווד רקב תאמר בחי שאין לו לא רוב ולא רובע ולא מלא תרווד רקב היכי דמי דארקיב חד אבר דכוותיה גבי מת אפי' חד אבר איכא רקב מי קתני הא מת הא קמ"ל שום מת יש לו רקב שום חי אין לו רקב בעי רבא הרקיב כשהוא חי וחזר ומת מהו כי גמירי רקב דאירקיב כשהוא מת או דלמא השתא מיהא הא מיית ת"ש לא אם אמרת במת שיש לו רוב ורובע ומלא תרווד רקב תאמר בחי כו' טעמא משום חי הא מת יש לו רקב מי קתני הא מת הא קא משמע לן דשום מת יש לו רקב שום חי אין לו רקב בעי רבא נמלה שחסרה מהו שיעורא גמירין לה והא חסר או בריה גמירי לה והאיכא

אמר

כיון דלא איתצר. שלא נוצר הולד עדיין בגופה[1] שהרי אין סופה לפרוש ממנה: **פירשה** מהו. פרש שלה שבתוכה מי הוי גלגלין כיון[2] דלא מיקיימא בדלא אכלה חיותא היא ולא הוי גלגלין ואגב שאל עובר במעי אשה בנקבה שאל נמי בפירשה וה"ה בזכר: **עורו** מהו. שיעשה גלגלין כיחו וניעו מהו שיעשה גלגלין: **כל** הני דקאמר הוי גלגלין. פרש וניעו[3] וכיחו כו' היכי משכחת לה: **דאשקייה** מי דקלין. דאמרי' בפ' שמונה שרצים (שבת קי.) מאי מי דקלים תרי דקלי איכא במתא מחסיא ונפיק מעיינא דמיא מבינייהו כסא קמא מרפי ואידך משלשל ואידך כי היכי דעייל הכי נפק שמשלשל את הגוף ומנקה את הגוף ביותר ובכך העביר הפרש וכיחו וניעו: **וסכיא** נשא. פי' רש"י[4] להסיר השער: ושלקו במי טבריא. תחלה קודם שסכו בנשא להסיר שער הראש ושער הגוף[5] וע"י שסכו נשא[6] נשרו [ד](השער) עקרי השערות דאי סכו מעיקרא בנשא אכתי שרשי השער העוברים דרך העור לבשר לא היו עוד נושרים [א] מן הנשא משום דשער חלחולי מתחלחל ומחובר לבשר הראש שתחת העור כדאמרינן בפרק העור והרוטב (חולין קיט:) ונראה דלא סברא הך סוגיא הא דאמר לעיל שערו העומד ליגזז מהו משמע[7] דאותו שאינו עומד ליגזז לא הוי גלגלין ושמא ס"ל כרבה דאמר גזז שערו[8] הוי גלגלין ולא גזז תיבעי ליה בין שעומד ליגזז ובין שאינו עומד ליגזז ועלה קאי: **מת** שטחנו אין לו רקב. דוקא רקבות גמירי ולא עפרורית דטחינה: **כברייתו** בעינן. כלומר שירקב כמו שהיה שלא נשתנה מברייתו: **מת** שחסר אין לו רקבון. [ה]שנקבר חסר: **ולא** תפוסה. לקמן בפ' [ב] [הכותים] (דף סד:) המוצא מת בדרך כדרכו נוטלו עם תפוסתו ודריש לה מקרא ומפרש ליה שנוטל כל עפר התיחוח ושלשה אצבעות מקרקע בתולה: **ולא** שכונת קברות. לקמן בפרק בתרא (דף סד:) אמרינן מצא שלשה מתים אם יש בין זה לזה מארבע אמות עד שמנה אמות הרי זה שכונת קברות ובודק הימנו ולהלן כי יש לחוש שמא יש שם בית הקברות ואם מצא שנים שלמים ואחד חסר אין זה שכונת קברות וצריך עיון למה אם טעם שכונת קברות משום חששא דדילמא היה שם בית הקברות אף כי אחד חסר נמי ניחוש ואם הוא הלכה למשה מסיני מוטב: **מיתיבי** לא אם אמרת במת כו'. במס' עדיות (פ"ו מ"ג) תנן לה דאיפלגו על כזית בשר [הפורש] מן האבר מן החי דאיכא למאן דמטהר ואיכא למאן דמטמא ויליף לה מבשר הפורש מאבר מן המת ומותיב לא אם אמרת באבר מן המת שכן במת יש בו כמה חומרות רוב ורובע ומלא תרווד. ברוב[9] פירוש רוב בנין או רוב מנין [ו]ורוב רובע קב עצמות דמטמא באהל וכן מלא תרווד רקב מן המת שמטמא באהל כדתני באהלות: והיכי דמי. דאין לו רקב לחי כמו דארקיב חד אבר: דכוותה גבי מת אפי' ארקיב חד אבר. אם חתך האבר ממנו יש לו רקב ואמאי והא מת חסר הוא ומשני מי קתני הא מת הא קמ"ל שום מת יש לו רקב ובמת שאינו חסר שום חי אין לו רקב וכדאיתא שחתך אבר מן החי ונרקב: **טעמא** משום חי. פי' כל זמן שהוא חי אין לו רקב אבל מת יש לו רקב כגון מת אדם אחד[10] שנרקב בעודו חי אחד מאבריו יש לו רקב לאותו אבר אע"פ שהרקיב בעודו חי ומשני מי קתני [הא מת] הא קמ"ל דשום מת יש לו רקב כשנרקב לאחר שמת ושום חי אין לו רקב אפי' כי מת אחרי כן אין האבר שנרקב בעודו חי מטמא [ג] כדין רקב: **נמלה** שחסרה מהו. דאמר בפ' אלו הן הלוקין (מכות יג.) האוכל נמלה חייב עליה בכל שהוא אע"פ שאין בה כזית ומיבעיא ליה אם נקצצו רגליה שעדיין היא יכולה לחיות ועדיין שם[11] בריה עליה: **מי אמרינן שיעורא** גמירי. כלומר שלימה בבריה[12] והא חסרה או דלמא בריה גמירי לה והויא לה שרץ הואיל ועדיין ראויה לחיות:

(א)**שכבת זרע במעי אשה מהו.** כגון שמתה (א) שהיתה בת בנים דסתם אשה בת בנים אית לה שכבת זרע במעיה או שנבעלה סמוך למיתתה: **מאי מי אמרינן כיון.** דאכתי בשעת מיתתה לא נוצר עובר כי גופה הוא ולא הוי גלגלין או דלמא ש"ז מעלמא אתי לה והוי גלגלין ובאשה לעולם אין רקב עד דהויא בתולה או זקנה דלאו בת בנים: **פירשה.** פרש שבתוך הגוף דהיינו ריעי מי נעשה [ב] גלגלין מי אמרינן כיון דלא מקיימא בחייה אי לא אכלה חיותא נמי דידה היא וכגופה דמי ולא הוי גלגלין. וה"ה לפרש דאיש אלא איידי דקאי במילי דאשה מסיק לה נמי להא על שם אשה: **בעי רב אחא בריה דרב איקא עורו מהו.** רוק היוצא לו לאדם שלא ע"י טורח אלא כיון שמערערו לתוך פיו וגרונו יוצא מי הוי ליה גלגלין. ואית [ג]דמפרשי עורו עור האדם ממש: **כיחו וניעו.** אינו יוצא אלא ע"י הדחק: **היכי משכחת לה.** דלית ליה פירשא קודם שמת: **כגון דאשקייה מי דקלים.** כדמפ' במס' שבת בפ' שמונה שרצים (דף קי.) מאי מי דקלים תרי דיקלי איכא במערבא ונפיק מעיינא דמיא מבינייהו כסא קמא מרפי ואידך משלשל ואידך כי היכי דעייל הכי נפיק: **וסכייה נשא.** וסך גופו נשא שקורין טהרה והעביר השיער העומד ליגזז: **ושלקו במי טבריא.** שהן חמים והופשט עורו ויצא כיחו וניעו: **נקטינן מת שטחנו.** בריחים או ששחקו דק הרבה אין לו תורת רקב משום דרקב בעינן והא לא אירקיב: **מידי הוא טעמא.** דרקב [ד] מטמא אלא משום דאיכא רקב בשר גידים ועצמות כדאמר עולא לעיל[ג] ה"נ איכא רקב של בשר גידין ועצמות ויש לו תורת רקב: **או דלמא.** רקב הבא ממידי דכברייתו בעינן והא ליכא שהרי טחנו כבר ואין לו תורת רקב. תיקו: **מת שחסר.** אבר כל שהוא אין לו תורת רקב: **ולא תפוסה.** כההיא דתנן לקמן (דף סד:) המוצא מת מושכב כדרכו נוטלו ואת תפוסתו ואילו הכא כיון דחסר אין צריך ליטול תפוסתו עמו: **ולא שכונת קברות.** כי ההיא דתנן לקמן (שם) מצא שלשה הרי זו שכונת קברות וקנה מקומו ואילו היכא דחסר אבר אחד מהן אינו שכונת קברות ולא קנה מקומו: **איתיביה.** [ה]בסיפא קאי לא אם אמרת במת שהוא מטמא באהל שיש לו רוב בניינו מטמא באהל ורובע הקב עצמות: **תאמר באבר מן החי כו'.** שאין רקב שלו טמא והיכי דמי בחי דאין לו תורת רקב כגון דארקיב ביה חד אבר אבל במת כי האי גוונא יש לו תורת רקב ושמע מינה דאע"ג דלא אירקיב בו אלא אבר אחד יש [ו] רקב: **מי קתני הא דכוותיה במת.** אלא לעולם לא קשיא והא קמ"ל דשום מת יש לו רקב כשהוא שלם ולא כשהוא חסר: **ושום חי אין לו רקב.** דאי אירקיב כוליה ה"ל מת ולא חי ואי אירקיב חד אבר השתא י"ל במת אין לו תורת רקב בחי לא כ"ש: **בעי** [ז]**רבא הרקיב.** חד אבר כשהוא חי בין שמיטפל עמו בין שאינו מיטפל ולאח"כ חזר והרקיב כולו מהו: **כי מטמא היכא דהרקיב כולו כשהוא מת.** והאי כשהוא חי הרקיב מקצתו ואין לו תורת רקב: **או דלמא הא מיית.** וכהרקיב כולו כשהוא מת דמי: **הא מת.** לאחר כך יש לו רקב [ח]דאע"ג דהרקיב במקצת כשהוא חי: **מי קתני הא מת.** לאח"כ אע"ג דנרקב מחיים דיש לו רקב לא הכי קאמר [ט] דשום מת יש לו רקב שום חי אין לו רקב: **בעי רבא נמלה שחסרה.** כל שהו ואכלה מהו שיעור נמלה שלימה גמירי [י]לה דכי אכיל חייב ואילו היכא דחסרה הוי פטור או דלמא בריה גמירי לה דכי אכיל בריה מיחייב וכי חסרה נמי חייב דהאיכא בריה ואמרינן רובו ככולו:

אמר

ת"ש

עין משפט נר מצוה

כט א מיי' פ"ז מהל' נזירות הלכ' ד ופ"ג מהל' טומאת מת הלכה ו:
ל ב מיי' פ"ז מהל' נזירות שם ופ"ג מהל' טומאת מת הלכה ז:
לא ג מיי' פ"ז מהל' נזירות הלכה ג ופ"ג מהל' טומאת מת הל' ד:
לב ד ה מיי' פ"ט מהל' טומאת מת הלכה ה:
לג ו מיי' שם פ"ג הלכ' א ופ"ז מהל' נזירות הלכה ג סמג עשין רלה:

פי' הרא"ש

כב' מתים שנקברו יחד: (א) כיון דלא איתי שלא נולד עדיין העובר שסופו לצאת: פירשה הפרש שבמעיו: עורו מהו (מסתברה לי) [משכחת לה] דאשקייה מי דקלים אמרי' במסכת שבת פ' ח' שרצים תרי תאלתא איכא במערבא ונפיק עינא דמייא מבינייהו כסא קמא מרפי ואידך משלשל ואידך כי היכי דעייל הכי נפיק והשקהו ממנו ג' פעמים ובזה העביר הפרש וכיחו וניעו וסכיא נשא. סם שהעביר השער ושלקיה נמי במי טבריה להעביר עורו: מת שטחנו אין לו רקב דעפר רקבון גמירי ולא עפר טחינה. ולא תפוסה לקמן בפ"ב מפ' לה דהמפנה המת מקברו צריך ליטול תפוסתו עמו ג' אצבעות מקרקע בתולה סביב המת: ולא שכונת קברות לקמ' פ' בתרא מפרש מצא ג' מתים אם יש בין זה לזה מד' אמות ועד [כ']. ה"ז שכונת קברות ובודק ממנו ולהלן כ' אמה כי יש לחוש שמא היה שם בית הקברות ואם מצא ב' מתים שלימים וא' חסר אין זה שכונת הקברות וא"צ לבדוק. ויראה שכל אלו הדברים הלכה למשה מסיני הם: לא אם (גמרה) [אמרת] במת וכו' במסכת עדיות תני לה ופליגי בכזית בשר הפורש מאבר מן החי אם מטמא ובא ללמדינו שמטמא מבשר הפורש מאבר מן המת. ומתיב לא אם אמרת במת שיש לו רוב שרוב בנינו או רוב מנינו מטמא באהל וכן רובע קב עצמות ומלא תרווד רקב מה שאין כן בחי: היכי דמי דאין לו רקב לחי דארקב חד אבר. דכוותה גבי מת אפי' הרקיב חד אבר אית ליה רקב ומשני מי קתני הא מת [הא] קמ"ל שום מת יש לו רקב שלא חסר ממנו יש לו רקב. אבל שום חי אין לו [רקב] טעמא משום דחי הא מת יש לו רקב אפי' אותו אבר שהרקיב בחייו מטמא במותו. שום מת יש לו רקב כשהרקיב אחרי מותו שום חי אין לו רקב דאם הרקיב בחייו אפי' אחרי מותו טהור בעי רבה נמלה שחסרה מהו דאמר פ' אלו הן הלוקין האוכל נמלה כל שהוא חייב אעפ"י שאין בה (כעדשה) [כזית] וכן לענין טומאה נמי ומיבעיא ליה

א) נראה דצ"ל כיון דלא איתצר. שלא נולד עדיין העובר ואין סופו לצאת וכ"ה בתוס':

מסורת הש"ס

א) [לקמן סה. ע"ש], ב) עדיות פ"ו מ"ג, ג) [ע"א], ד) יעב"ץ מ"ז, ה) נ"ל שנרקב, ו) נ"ל ורובע.

נוסחת הריב"ן

א] (שכבת זרע כו' או זקנה דלאו בת בנים) ליתא בכי"י והכי איתא כיון דלא איתצר שעדיין לא נעשית הימנו כי גופו דמי ולא נעשה לה גלגלין תערובות. או דלמא כיון דמאינשי דעלמא קא אתי' לה הוי גלגלין ואין לה תורת רקב: ב] מי נעשה לה גלגלין כו' חיותא דידה נמי היא: ג] דגרסי: ד] דרקב המת מטמא כו' ועצמות וכדאמר: ה] בספרי קאי כו' שיש לו רוב רוב בנינו כו' ורובע רובע הקב: ו] יש לו רקב: ז] רבה: ח] ואע"ג: ט] ה"ק לית לן למגמר ממידי דגמירי הלכתא אלא ממידי דהוי בה והכא קמ"ל דשום מת יש לו רקב הא חי אין לו רקב: י] גמירי דהאוכל חייב כו' בריה משום דאמרינן רובו ככולו:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה שכבת וכו' שמתה כשהיא בת בנים:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] תוס' ד"ה וסכיא וכו' לא היו עוד נושרים מן. תיבת מן נמחק ונ"ב מכח: ב] ד"ה ולא תפוסה. לקמן בפ' הכותים. תיבת הכותים נמחק. ונ"ב בתרא: ג] ד"ה טעמא וכו' מטמא כדין רקב כצ"ל:

הגהות התוספות

1. תיבת בגופה הוא סה"ד ואח"כ מה"ד כגופה דמי. שהרי כו' כצ"ל. 2. נ"ל או כיון. 3. בס"א איתא ועור. 4. תיבת רש"י נמחק ונ"ל נשא. 5. בס"א עור הראש ועור הגוף. 6. נ"ל נשא אח"כ. 7. נ"ל דמשמע. 8. נ"ל שערו דוקא. 9. נ"ל רוב. 10. בס"א אחר. 11. נד"ל אם עדיין שם. 12. נ"ל כברייתה.

פי' הרא"ש (המשך)

אם נקצצו רגליה שעדיין יכולה לחיות אי שם בריה עליה מי אמרי' שיעורה גמירי בריה שלימה עומדת עדיין במקום שיעור כעדשה. וכמו שאם חסר משיעור עדשה כל שהוא טהור בריה נמי בעי' שתהא שלימה או דילמא בריה טהור והא איכא כיון שיכולה לחיות